

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัยและวิธีรวบรวมข้อมูล

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยา รายบุคคลตามแนวโรเจอร์สที่มีต่อความวิตกกังวลของเด็กหญิงที่ถูกล่วงเกินทางเพศ โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงทดลองแบบมีกลุ่มควบคุมทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (pretest - posttest control group design) โดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่าง กลุ่มที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคลตามแนวโรเจอร์ส และกลุ่มที่ไม่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบใดๆ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยเด็กหญิงที่ถูกล่วงเกินทางเพศที่อยู่ในความดูแลของมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มีอายุระหว่าง 12 - 16 ปี จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

ลักษณะและการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยพบว่าเด็กหญิงที่ถูกล่วงเกินทางเพศในช่วงอายุ 12-16 ปี และพักอาศัยรวมกันมีจำนวนน้อย เนื่องจากศูนย์และมูลนิธิที่ทำงานเกี่ยวกับเด็กในประเทศไทยมีจำนวนน้อยและขาดเงินทุนสนับสนุนในการจัดหาที่พักให้เด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ ผู้วิจัยจึงต้องคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่อยู่คนละสถานที่แต่ทั้งนี้ได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ภายใต้มูลนิธิเดียวกัน เจ้าหน้าที่ที่ผ่านการอบรมก่อนการทำงานในรูปแบบเดียวกัน เพื่อให้มีสภาพแวดล้อมที่ใกล้เคียงกันมากที่สุด พบว่ามีจำนวนเด็กหญิงที่ถูกล่วงเกินทางเพศ ในมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กจำนวน 17 คนจากนั้นคัดเลือกเด็กมา 16 คน (มีเด็กเพียง 1 คน ที่คะแนนไม่ใกล้เคียงค่าเฉลี่ย) โดยพิจารณาจากผู้ที่ได้รับคะแนนจาก แบบวัดความวิตกกังวลใกล้เคียงค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบวัดความวิตกกังวล STAI (Form Y) ของสปีลเบิร์กเกอร์และคณะ (Spielberger et al, 1983) แบบวัดนี้ ผู้วิจัยแปลและปรับการใช้ภาษาไทย ให้เหมาะสมกับวัยและสอดคล้องกับความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่าง

*กลุ่มทดลอง ได้แก่ เด็กหญิงที่ถูกล่วงเกินทางเพศ ที่อาศัยในบ้านแรกรับ ในความดูแลของมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก จำนวน 8 คน

*กลุ่มควบคุม ได้แก่ เด็กหญิงที่ถูกล่วงเกินทางเพศ ที่อาศัยในบ้านอุ้มรัก ในความดูแลของมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก จำนวน 5 คน และอาศัยในโรงเรียนกศนิตร์ชุมภาบาล ในความดูแลของมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก จำนวน 3 คน

*(ดูรายละเอียดของกลุ่มตัวอย่างในภาคผนวก ข หน้า 148 - 149)

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ลักษณะแบบวัด

แบบวัดความวิตกกังวล STAI (Form Y) ของสปิลเบอร์เกอร์ และคณะ(1983)นี้พัฒนามาจากแบบวัด STAI (Form X) เนื่องจาก STAI (Form X) เดิมแยกภาวะซึมเศร้ากับความวิตกกังวลไม่ชัดเจน และมีจุดอ่อนในการใช้กับบุคคลที่มีการศึกษาและสถานภาพทางเศรษฐกิจต่ำโดยได้มีการปรับปรุงข้อคำถามบางข้อใหม่ จากเดิม 30% และปรับปรุงโครงสร้างของ STAI (Form Y-2) ใหม่ให้มีความสมดุลย์ของคำถามที่แสดงว่ามีหรือไม่มีความวิตกกังวล

แบบวัดความวิตกกังวล STAI (Form Y) ของ สปิลเบอร์เกอร์ และคณะ (1983) ที่ผู้วิจัยนำมาแปลและดัดแปลงให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง แบบวัดชุดนี้ มีทั้งหมด 40 ข้อ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

1.1.1 STAI Form Y - 1 เป็นแบบประเมินความวิตกกังวลต่อสถานการณ์ มีจำนวน 20 ข้อ

1.1.2 STAI Form Y - 2 เป็นแบบประเมินความวิตกกังวลประจำตัว มีจำนวน 20 ข้อ

ข้อคำถามบางข้อของ STAI (Form Y-1) และ STAI (Form Y-2) มีข้อคำถามเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน เหตุผลก็คือการแสดงออกถึงความวิตกกังวลทั้งแบบลักษณะปกติของบุคคล (A-trait) หรือสภาวะได้ตอบสนองต่อสถานการณ์เฉพาะ (A-state) มีลักษณะคล้ายกัน ความคิดของสปิลเบอร์เกอร์ ต่อมาเขาพบว่าความวิตกกังวลทั้งสองแบบมีลักษณะที่แตกต่างกันอยู่ จึงปรับแบบวัดใหม่ โดยข้อคำถามของ STAI Form Y-2 จะเลือกเฉพาะที่มีความสัมพันธ์กับข้อคำถามของแบบวัดความวิตกกังวล Taylor's MAS และ IPAT ในส่วนความวิตกกังวลที่มีลักษณะค่อนข้างสม่ำเสมอในระยะเวลาดำเนิน และไม่ได้ถูกกระทบจากสภาพการณ์ที่เปลี่ยนไป ส่วน STAI Form Y-1 จะเลือกข้อคำถามที่ลักษณะความวิตกกังวลที่เปลี่ยนไปตามสถานการณ์ ดังนั้นข้อที่เหลือจึงเป็นลักษณะความวิตกกังวลที่พบในทั้งสองลักษณะ

การตอบแบบวัด

STAI Form Y - 1 ข้อคำถามแต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ ให้ผู้ตอบเลือกตอบตามความรู้สึกในขณะนั้น โดยเลือกหมายเลข 1 - 4 ซึ่งมีลักษณะดังนี้ คือ

หมายเลข	1	=	ไม่เกิดขึ้นเลย
หมายเลข	2	=	เกิดขึ้นบ้าง
หมายเลข	3	=	เกิดขึ้นค่อนข้างมาก
หมายเลข	4	=	เกิดขึ้นมากที่สุด

STAI Form Y - 2 ข้อคำถามแต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ ให้ผู้ตอบเลือกตอบตามความรู้สึกทั่วไปของตนเอง โดยเลือกหมายเลข 1 - 4 ซึ่งมีลักษณะดังนี้คือ

หมายเลข	1	=	เกือบจะไม่เคยเกิดเลย
หมายเลข	2	=	เกิดขึ้นเป็นบางครั้ง
หมายเลข	3	=	เกิดบ่อยครั้ง
หมายเลข	4	=	เกิดเกือบตลอดเวลา

1.2 เกณฑ์การให้คะแนน

STAI จะมีคะแนนรายข้อ ตั้งแต่ 1 - 4 คะแนน แบบวัดมีข้อความทั้งทางบวก และลบ เกณฑ์การให้คะแนนมีดังนี้ (Spielberger *et al* , 1983 : 4)

	คะแนนของข้อความทางลบ	คะแนนของข้อความทางบวก
หมายเลข 1	1	4
หมายเลข 2	2	3
หมายเลข 3	3	2
หมายเลข 4	4	1

โดยเกณฑ์ของการให้คะแนนจะคิดคะแนนของชุดคะแนนความวิตกกังวลของ S - Anxiety และ T - Anxiety Scales ในทิศทางตรงกันข้ามกันในข้อต่อไปนี้

S - Anxiety : 1 , 2 , 5 , 8 , 10 , 11 , 15 , 16 , 19 , 20

T - Anxiety : 21 , 23 , 26 , 27 , 30 , 33 , 34 , 36 , 39

โดยคะแนนรวมทั้ง 20 ข้อ ในแต่ละชุดของความวิตกกังวลจะมีตั้งแต่ 20 - 80 คะแนน โดยคะแนนความวิตกกังวลสูงในการวิจัยครั้งนี้จะมีค่าใกล้เคียงค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบวัดที่ได้จากการหาค่าอำนาจจำแนกในกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูงและวิตกกังวลต่ำ

2. การพัฒนาเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาแบบวัดความวิตกกังวลที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยดังนี้

2.1 การเลือกเครื่องมือ

2.1.1 ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัย เกี่ยวกับความวิตกกังวล แล้วมีความเห็นว่าแบบวัดความวิตกกังวล STAI (Form Y) ของ สปีลเบอร์กเกอร์และคณะ (1983) เป็นแบบวัดที่เหมาะสมที่ผู้วิจัยจะนำมาใช้ ผู้วิจัยจึงได้เลือกแบบวัดชุดนี้

2.2 การแปลแบบวัด

2.2.1 ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัย เกี่ยวกับความวิตกกังวลอันเนื่องมาจากการประสบกับการถูกล่วงเกินทางเพศ (Traumatic experience)

2.2.2 ผู้วิจัยแปลแบบวัดความวิตกกังวล STAI (Form Y) ของ สปีลเบอร์กเกอร์และคณะ (1983)

2.2.3 สร้างคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับ ความรู้สึกของเด็กที่มีต่อการถูกล่วงเกินทางเพศ ศึกษาภาษาของเด็กในวัยดังกล่าวจากตัวเด็กเอง เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการใช้ภาษาประกอบการแปลข้อคำถามจากต้นฉบับภาษาอังกฤษของ STAI Form Y

2.2.4 นำแบบวัดมาปรับภาษาให้มีความเหมาะสมกับวัยของกลุ่มเด็กหญิงที่ถูกล่วงเกินทางเพศ โดยปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในการทำงานกับเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ อาจารย์พยาบาลในงานการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต และลักษณะความรู้สึกที่ได้จากคำถามปลายเปิด เพื่อให้ภาษาที่ใช้สามารถสื่อสารความวิตกกังวลที่จะวัดกับเด็กในวัยดังกล่าวได้ จากการศึกษาแบบวัดชุดนี้ที่เคยนำมาแปลเป็นภาษาไทยจะใช้กับกลุ่มนักศึกษาขึ้นไป ซึ่งลักษณะภาษาจะเป็นคนละช่วงอายุที่แตกต่างกันมาก

2.2.5 ผู้วิจัยตรวจสอบความตรงของการแปล โดยดูการคงความหมายเดิมเมื่อแปลเป็นภาษาไทยแล้วว่ายังคงเนื้อหาเหมือนเดิม (Content Validity) โดยนำแบบวัดความวิตกกังวลของ สปีลเบอร์กเกอร์ ที่แปลเป็นภาษาไทยแล้ว ให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบการใช้ภาษา การคงความหมายเดิม และความเหมาะสมในการนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ผู้ทรงคุณวุฒิได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว รองศาสตราจารย์สุภาพพรรณ โคตรจรัส รองศาสตราจารย์ดร. ชุมพร ยงกิตติกุล รองศาสตราจารย์ดร.โสรัจ โปธิแก้ว

อาจารย์ อรัญญา ตัญคำภีร์ โดยใช้เกณฑ์ 3 ใน 5 ท่านที่สอดคล้องกัน นั่นคือ มีความเห็นต่อการแปลในข้อนั้น ๆ เหมือนกันอย่างน้อย 3 ท่าน จากผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ผู้วิจัยก็จะใช้คำแปลจากข้อกระทงนั้น

2.3 การประเมินคุณภาพของแบบวัด

2.3.1 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ของสปีลเบอร์เกอร์ และผู้วิจัยอื่นๆ

สปีลเบอร์เกอร์ได้รายงานว่ามีกานำ STAI Form Y ไปใช้อย่างกว้างขวางทั้งในเด็กมัธยม นักศึกษามหาวิทยาลัย บุคคลที่มีการศึกษาน้อยหรือผู้มีปัญหาทางอารมณ์ (Spielberger *et al* , 1983) และได้มีการหาค่าความเที่ยงของแบบวัดไว้ดังนี้

สปีลเบอร์เกอร์ (Spielberger *et al* , 1983) รายงานการตรวจสอบความเที่ยงตรง และความแม่นยำ โดยการทดสอบซ้ำในนักเรียนมัธยมทำการทดสอบ 2 ครั้ง ระยะเวลาทดสอบห่างจากครั้งแรก 30 วัน และ 60 วัน ตามลำดับ พบว่า ความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัว (T - Anxiety) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .65 ถึง .75 ส่วน ความวิตกกังวลที่มีต่อสถานการณ์ (S - Anxiety) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .34 ถึง .62

ลี และ ร็อบบินส์ (Lee and Robbins , 1998) วิเคราะห์ความเที่ยงโดยวิธีการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ตามวิธีของครอนบาค ในนักศึกษามหาวิทยาลัยและบุคคลทั่วไป ที่มีอายุ 19 - 39 ปี ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบวัดความวิตกกังวลที่มีต่อสถานการณ์ ระหว่าง .91 ถึง .93 และของแบบวัดความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัว ระหว่าง .90 ถึง .92 และโดยวิธีทดสอบซ้ำ โดยการทดสอบ 3 ครั้ง ระยะเวลาการทดสอบห่างจากครั้งแรก 30 , 60 และ 104 วัน ตามลำดับ พบว่า ความวิตกกังวลที่มีต่อสถานการณ์มีค่าความเที่ยงตั้งแต่ .31 ถึง .62 และความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัว มีค่าความเที่ยงตั้งแต่ .65 ถึง .77

ในประเทศไทย ดาราวรรณ ต๊ะปินตา (2535) ได้นำแบบวัด STAI Form Y ไปวัดความวิตกกังวลของพยาบาลที่ดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์ โรงพยาบาลนครพิงค์เชียงใหม่ จำนวน 86 คน ได้ค่าความเที่ยงด้วยวิธีหาค่าความคงที่ภายใน (internal consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค ได้ค่าความเที่ยงทั้งหมด .90

พัชรินทร์ นินทจันทร์ (2538) ได้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด STAI Form Y ด้านความวิตกกังวลประจำตัว (STAI Form Y - 2) ของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ชั้นปีที่ 1 - 4 ชั้นปีละ 15 คน โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ได้ค่าความเที่ยง .82

2.3.2 การพัฒนาแบบวัดของผู้วิจัย

ก. ความตรงของแบบวัด

1. ความตรงตามเกณฑ์ นำแบบวัดความวิตกกังวลของ สปีลเบอร์เกอร์และคณะ ที่ได้รับการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูงและต่ำเพื่อวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของแบบวัด ผู้วิจัยได้แยกกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มวิตกกังวลสูงและวิตกกังวลต่ำ โดยมีเกณฑ์ดังนี้

1.1 กลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ ได้แก่ กลุ่มนักเรียนหญิงที่มีอายุระหว่าง 10 - 13 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสวนมัสกวัน จำนวน 30 คน เป็นนักเรียนที่มีเพื่อนฝูง ไม่ก่อเหตุทะเลาะวิวาท และในช่วงเวลาดังกล่าวไม่ใช่ช่วงที่มีการสอบ ผู้วิจัยจึงถือว่ากลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ

1.2 กลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง ได้แก่ เด็กหญิงที่ถูกส่งเกินทางเพศที่มีอายุระหว่าง 12 - 16 ปี ที่อยู่ในความดูแลของศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก และเด็กหญิงที่ถูกส่งเกินทางเพศที่อาศัยในจังหวัดขอนแก่น จำนวน 25 คน เป็นเด็กที่ไม่สามารถอยู่กับครอบครัวได้เนื่องจากคืดความยังไม่เรียบร้อย ไม่มีครอบครัวที่จะดูแลให้ความปลอดภัยได้หรือต้องหลบหนีจากอิทธิพลของผู้กระทำ ผู้วิจัยจึงถือว่ากลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง

2. หาดัชนีความสอดคล้องภายในของแบบวัด ผู้วิจัยได้หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแต่ละด้านกับคะแนนรวม ใช้ข้อมูลของทั้งกลุ่มวิตกกังวลสูงและวิตกกังวลต่ำ รวมจำนวน 55 คน แสดงผลไว้ในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแต่ละด้านของแบบวัด

แบบวัดความวิตกกังวล	Form Y-1	Form Y- 2	รวม
Form Y - 1	-	.84**	.96**
Form Y - 2		-	.96**
รวม			-

ค่าจากตารางสถิติ $r_{cr} .01 = .3196$

** $\alpha = .01$

3. หาดัชนีความสอดคล้องรายข้อ หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมและทดสอบค่าที (t - test) คะแนนรายข้อระหว่างกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ

และกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง (แสดงรายละเอียดในตารางที่ 8 ในภาคผนวก ง) โดยพิจารณาคุณภาพรายข้อจากดัชนีค่าสหสัมพันธ์ และค่าที่ได้ผลดังนี้

3.1 มีข้อที่ผ่านจุดวิกฤติของค่า t และ r รวม 28 ข้อดังนี้ข้อที่ 1,3,4,5,6,7,9,10,12,13,14,16,17,18,20,21,22,23,25,28,29,30,31,32,35,37,38,40

3.2 มีข้อที่ผ่านเพียง t 1 ข้อคือข้อที่ 39

3.3 มีข้อที่ผ่านเพียง r รวม 11 ข้อคือข้อที่ 2,8,11,15,19,24,26,27,33,34,36 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า แม้ว่ากรทดสอบค่าที่จะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแต่ข้อคำถามเหล่านี้ก็มีความสัมพันธ์กับตัวแปรความวิตกกังวลที่ต้องการวัด ซึ่งค่าที่ไม่มีนัยสำคัญอาจจะเกิดจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่น้อยเกินไป ซึ่งเป็นข้อจำกัดของงานวิจัยนี้

ข. ความเที่ยง

ผู้วิจัยประเมินความเที่ยงของแบบวัด (Reliability) โดยนำไปทดลองใช้ในกลุ่มเด็กหญิงที่ถูกส่งเกินทางเพศที่อาศัยในจังหวัดขอนแก่น เด็กที่ถูกส่งเกินทางเพศในความดูแลของมูลนิธิศุภนิพนธ์พิทักษ์สิทธิเด็ก จำนวน 25 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสวนมิสกวัน จำนวน 30 คน โดยให้เด็กทั้งสองกลุ่ม ตอบแบบสอบถามภายใต้การอธิบายในรายละเอียดโดยผู้วิจัยใช้เวลาคนละประมาณ 10-15 นาทีจากนั้นนำไปหาค่าความคงที่ภายใน (Internal Consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 3 แสดง ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการทดสอบค่าที และค่าความเที่ยงของแบบวัด

แบบวัดSTAI	กลุ่มวิตกกังวลสูง (N=25)		กลุ่มวิตกกังวลต่ำ (N=30)		ค่าที (t-test)	ค่าความ เที่ยง
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
1.Form Y - 1	51.60	11.03	38.47	8.76	2.46*	.91
2.Form Y - 2	55.84	9.19	43.97	8.36	2.51*	.86
3.รวม	107.44	19.30	82.43	15.84	2.64*	.94

$t_{.01}(\text{one tailed}) = 2.3978$

* $\alpha = .01$

ขั้นตอนในการวิจัย

1. การศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคลตามแนวโรเจอร์สที่ผู้วิจัยใช้ในครั้งนี้ทำตามแนวความคิดของ คาร์ล อาร์ โรเจอร์ส โดยมีหลักเกณฑ์การบริการที่สนใจในตัวผู้มาปรึกษา ไม่ใช่ปัญหา และมีความเชื่อว่าภายใต้สัมพันธภาพและบรรยากาศที่เอื้ออำนวยผู้มาปรึกษามีศักยภาพในการเข้าใจและแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ บทบาทของนักจิตวิทยาการปรึกษาเป็นเพียงผู้เอื้ออำนวย มีการจัดตารางเวลาการปรึกษาครั้งละ 1 1/2 ชม. ระยะเวลา 12 ครั้งผู้มาปรึกษาแต่ละคนจะมีระยะเวลาของการปรึกษาประมาณ 3-4 สัปดาห์

2. การลงมือเก็บข้อมูล

2.1 ก่อนทดลอง

2.1.1 ผู้วิจัยติดต่อเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบบ้านพักเพื่อขอความร่วมมือในการวิจัย และ สัมภาษณ์ ลักษณะของเด็ก สภาพแวดล้อม ขั้นตอนและการดำเนินงานของมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก

2.1.2 ผู้วิจัยเข้าไปในบทบาทของนักจิตวิทยาและอาสาสมัครของมูลนิธิ เพื่อสร้างความคุ้นเคย และศึกษาลักษณะอารมณ์ พฤติกรรม ของเด็กหญิงที่ถูกส่งเกินทางเพศ

2.2 ระยะทดลอง

2.2.1 กลุ่มทดลอง

2.2.1.1 ผู้วิจัยขอความร่วมมือเด็กหญิงที่ถูกส่งเกินทางเพศ ที่มีอายุระหว่าง 12 - 16 ปี ซึ่งอยู่ในบ้านแรกรับขณะนั้นจำนวน 7 คน ให้ทำแบบวัดความวิตกกังวล STAI (Form Y) ของ สปีลเบอร์เกอร์และคณะ ฉบับที่นำมาแปลและดัดแปลงให้เหมาะสมกับกลุ่ม ตัวอย่าง ภายใต้การอธิบายโดยละเอียดจากผู้วิจัย ครั้งละประมาณ 1-3 คน

2.2.1.2 ผู้วิจัยตรวจให้คะแนน พบว่าคะแนนความวิตกกังวลของเด็ก ทั้ง 7 คน มีค่าใกล้เคียงค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการนำไปหาค่าอำนาจจำแนกในกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูงและวิตกกังวลต่ำเป็นเกณฑ์

2.2.1.3 ผู้วิจัยติดต่อขอความร่วมมือในการวิจัย เป็นรายบุคคล กลุ่มตัวอย่างสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย 6 คน อีก 1 คน ขอตัดสินใจภายหลังการปฐมนิเทศ

2.2.1.4 ผู้วิจัยปฐมนิเทศเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์เป้าหมายของการวิจัย และสร้างความคุ้นเคยเป็นเวลา 1 ชม. หลังการปฐมนิเทศ กลุ่มตัวอย่าง 1 คน ที่เหลือตัดสินใจเข้าร่วมการวิจัย

2.2.1.5 กลุ่มตัวอย่างคนสุดท้ายเข้ามาบ้านพักเมื่อ 20 ธันวาคม 2542 ผู้วิจัยขอความร่วมมือในการตอบแบบวัด หลังจากตรวจให้คะแนนแล้ว พบว่ามีค่าใกล้เคียง

ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการนำไปหาค่าอำนาจจำแนกในกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูงและวิตกกังวลต่ำเป็นเกณฑ์ จึงขอความร่วมมือในการวิจัย จากนั้นปฐมนิเทศ ซึ่งแจ้งวัตถุประสงค์ เป้าหมายของการวิจัย สร้างความคุ้นเคย และนัดเวลาบริการการปรึกษา

2.2.1.6 ผู้วิจัยบริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคลตามแนวโรเจอร์ส โดยผู้วิจัยบริการการปรึกษาดำเนินการด้วยตนเองเป็นรายบุคคล รายละ 12 ครั้ง ครั้งละประมาณ 1 1/2 ชั่วโมง วันเว้นวัน และมีการปรับเปลี่ยนเป็นทุกวันหรือระยะห่างมากกว่าวันเว้นวัน ตามกิจกรรม การเยี่ยมบ้าน และการพบแพทย์ของผู้มาปรึกษา ระยะเวลาที่ผู้มาปรึกษาพักอยู่ในบ้านพัก โดยเริ่มการวิจัย ตั้งแต่วันที่ 17 ธันวาคม 2542 ถึงวันที่ 18 มกราคม 2543 (รายละเอียดแสดงไว้ในภาคผนวก จ. ตารางที่ 10)

2.2.1.7 ในวันสุดท้ายของการปรึกษาของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบวัดความวิตกกังวลอีกครั้งหนึ่ง

2.2.2 กลุ่มควบคุม

2.2.2.1 ผู้วิจัยขอความร่วมมือเด็กหญิงที่ถูกส่งเกินทางเพศที่มีอายุระหว่าง 12-16 ปี ซึ่งอยู่ในบ้านอุปถัมภ์จำนวน 5 คน โรงเรียนกศน.ศรีชุมภักดี 4 คน รวม 9 คน ให้ทำแบบวัดความวิตกกังวล STAI (Form Y) ของสปิลเบอร์เกอร์และคณะฉบับที่นำมาแปลและดัดแปลง ให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างภายใต้การอธิบายโดยละเอียดจากผู้วิจัย ครั้งละประมาณ 1-3 คน

2.2.2.2 ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนจากนั้นคัดเลือกเด็กที่มีคะแนนใกล้เคียงค่าเฉลี่ยของคะแนน จากการนำไปหาค่าอำนาจจำแนก ในกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูงและวิตกกังวลต่ำเป็นเกณฑ์ ได้จำนวน 8 คน

2.2.2.3 ผู้วิจัยขอความร่วมมือในการตอบแบบวัดอีกครั้งหนึ่งโดยมีระยะห่างจากการตอบแบบวัดครั้งแรกประมาณ 1 เดือน โดยตอบแบบวัดครั้งละประมาณ 1-3 คน

2.2.2.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูลกับเจ้าหน้าที่บ้านพักและเด็กในการจัดกลุ่มพัฒนาตนให้ภายหลังสิ้นสุดการทดลองในช่วงปิดเทอมของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนจากแบบวัดความวิตกกังวล ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2. ทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที (t-dependent test)

3. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวล ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทั้งระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยการทดสอบค่าที (t-independent test)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย